

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Philippi Clüveri[i] Germaniæ Antiquæ Libri tres

Clüver, Philipp

Lugduni Batavorum, 1631

Cap. IV. Vnum Aschenazem, Noachi pronepote[m], cum filiis suis atque nepotibus omnem post terrarum inundationem obsedis[se] Celticam, id est, Illyricum, Germaniam, Galliam, Hispaniam & Britannicas ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-44541

Cumeri. quam ego adpellationem ex novâ rerum mutatione, exterarumque nationum ex Germaniâ adventu, natam existimo. sic quidpe *Sicambrorum* Germanorum nomen, postquam in Galliam translata gens fuit, mutatum est in *Gugernorum* vocabulum: & eâdem ratione Cattorum pars *Sunici* dicti; *Atuatici*, *Bethasii*; *Eburones*, *Cæresi*, *Pæmani*, *Condruſi*, *Segni*, qui diu uno nomine *Germani* adpellabantur, postea *Tungri*. sic *Francorum* nomen ex *Chamavorum*, *Angriviorum*, *Tenctærorum*, *Vîpiorum*, *Bructærorum*, & aliarum nationum adpellationibus exortum; ut infra, lib. II & III, in harum gentium explicatione patebit.

CAPUT IV.

Vnum *Aschenazem*, *Noachi* pronepotem, cum filiis suis atque nepotibus, omnem post terrarum inundationem obsedisse *CELTICAM*, id est, *Illyricum*, *Germaniam*, *Galliam*, *Hispāniam*, & *Britannicas insulas*; ex *Mosis*, scriptorum antiquissimi, deducitur monumentis. unde *CELTARVM* omnium pater, primusque conditor *Aschenazes*. 10

HALSAS Germanicæ gentis originationes hæcenus refutare pronum fuit. veram nunc ostendere, maximè arduum intelligo. Verùm tamen, ne quid prætermisillum videatur, quod ad institutum opus pertineat; dabo operam, summoque enitar studio ac diligentia, ut hic etiam locus, quantum in tantâ rerum remotissimarum obscuritate fieri potest, quammaximè pateat. 20

Auctor igitur noster, sub initium libri de Germanis, enarratis terræ Germaniæ limitibus; *Ipsos*, inquit, *Germanos indigenas crediderim, minimèque aliarum gentium adventibus & hospitiiis mixtos: quia nec terrâ olim, sed classibus advehebantur, qui mutare sedes querebant: & immensus ultra, utque sic dixerim, aversus oceanus raris ab orbe nostro navibus aditur. Quis porro, præter periculum horridi & ignoti maris, Asiâ, aut Africâ, aut Italiâ relicta, Germaniam peteret, informem terris, asperam cælo, tristem cultu, aspectuque, nisi si patria sit?* Quidam hæc, pro voce *aversus*, malunt legere *adversus*. malè sanè, ac parum scitè. nam *Plinius* quoque lib. IV, cap. XII, inter *Danubium & Hercynium saltum, campos & plana Iazyges Sarmatas, montes verò & saltus Dacos, aversa Bastarnas tenere* ait. & lib. VI, cap. XIII, *Hyrca-* 30 *num mare erumpere tradit Scythico oceano, in aversa Asia*; id est, in remota & extrema versus septemtriones. sed clariùs eodem libro, cap. XVI, de *Bactris* loquens: *Gens hæc obtinet aversa montis Paropamisi, ex adverso fontis Indi.* quâ significatione haud rarè vox ista apud auctores occurrit: quidquid alii contrâ commententur. Ceterùm auctor noster sacrorum scriptorum, quæ *ναρ ἰζοχλω Βιβλια* vocamus, ignarus, aut saltem incredulus, gentilem de humani generis origine habuit fidem, quâ suam cuique solo innatam gentem, antiquitate conspicuam, omnes opinabantur. quâ ratione etiam primum gentis Germanicæ conditorem terrâ editum credidisse videtur, unâ cum ipsis præcis Germanis; de quibus mox ita narrat: *Celebrant carminibus antiquis (quod unum apud illos memoria, & annalium genus est) Tuistonem deum, terrâ editum, & filium Mannum, originem gentis, conditoresque.* 40

Nos, qui sacros libros pro unicâ veritate agnoscimus, sanctamque Christianorum profite-mur religionem; primum unumque solum hominem in Asiâ à Deo conditum, atque ab hoc cunctos ceteros ortos mortaleis; quumque diluvio universi, exceptâ unâ exiguâ *Noachi* familiâ, delerentur; post diluvium ab *Noacho* ejusque filiis ac nepotibus ex eâdem Asiâ in omneis terrarum partibus iterum diffusos fuisse, haud ignoramus. proinde nostræ quoque gentis primos conditores ex eâdem profectos terrâ haud dubitamus. Primis etiam post diluvium sæculis profectos, conjicere vel inde licet, quòd asperos mores, ac duram vivendi horridamque rationem, antequam Asiâ in molliem luxuriamque, quâ postea infamis fuit, corrumperetur, unâ secum in Europam avexerint. Ac licet Asiæ austrina jam inde à principio rerum latiora fuerint, quàm Europæ plaga septemtrionalis: tamen initio tam 50 exulta non fuerunt, quàm postea; nec Germania suarum frugum minùs ferax, si æquè culta fuisset. Quapropter mirari auctorem nostrum minùs fas erat, aliquos mortaleis, Asiâ relicta, Germaniam petere voluisse, *informem terris, asperam cælo, tristem cultu aspectuque*. Meminisse oportebat, *Helvetios* quoque postmodum ac *Bojos*, *Celticas* ex *Galliâ Comatâ* genteis, *Rheno* trajecto, eandem petivisse Germaniam: non quia melior latiorque terra Germania, quàm Gallia; sed quia in hac hominum multitudo adeò exundabat, uti nativum solum, sedesque antiquæ alere omneis ampliùs nequirent. Eadem ratio antea gentium esse poterat Asiæ: cujus multitudo quum post diluvium ex-

cresce-

crefceret, complures inde colonias in remotissimas terras emittere oportebat. Pompejus Trogus, sive epitomator ejus Justinus, sub initium lib. 11, *Scytharum*, inquit, *gens antiquissima semper habita. quamquam inter Scythas & Aegyptios diu contentio de generis vetustate fuerit.* Hæc Trogus ex antiquissimis Aegyptiorum pariter ac Græcorum monumentis. Quod si Scytharum gens antiquissima, (cujus primi conditores non nisi ab eo solo profecti, quod primos post diluuium homines sustinuit) asperrima septemtrionis in Asiâ, nimioque frigore rigidissima petierunt, ac perpetuò, haud pœnitentes, retinuerunt; quid mirum, Germanorum quoque conditores primos, Asiâ relicta, alias septemtrionis occidentisque regiones petiisse, Scytharum solo forsitan etiam mitiora? Verum disputatione hac Tacito, gentili homini, remissa, nos credimus, post confusionem lingvæ, quæ una erat ab initio in terris, Deum, rerum omnium potentem, per uniuersum terrarum orbem in varias mundi regiones dispersisse genus mortalium. unde & nostram Germanorum gentem originem traxisse, certum est.

Circa annum igitur ab aquarum eluisione cxxxiv, à nato Noacho 10ccxxv, à mundo condito 10ccclxxx; quum Noachi filii ac nepotes in tantam hominum excrefcere cœpissent multitudinem, uti ea, quam tunc trans Tigrim incoluerunt, pars Asiæ omneis capere nequiret: monuit Dominus Noachum, uti, uniuersi orbis diuisione in filios nepoteisque factâ colonias quoquoersum emitteret; quò uniuersa iterum coleretur terra. Uniuerso igitur orbe (puta nostro; cujus partes *Asia, Europa, atque Africa*)
 20 pro numero filiorum Noachi, in tres partes diuiso, Schemo omnem Orientem cum dimidio Septemtrionis, in Orientem conuerso, Chamo Meridiem, Japheto Occidentem cum alterâ Septemtrionis parte, uenisse, haud inscitè ex sacris simul profanisque collegerunt libris uiri docti. In eâ tamen Asiæ parte, quæ inter Pontum Euxinum & internum mare, ceu sinus terrarum, ad Ægæum pelagus procurrat, misceri inter se quosdam Noachi nepoteis pronepoteisque, minus placet. nam uniuscujusque filiorum Noachi filios nepoteisque seorsim, in suâ quemque orbis terrarum parte, discretos diversosque ab invicem coluisse, maximè credibile est. Proinde dictam quoque Asiæ partem unis Japheti filiis nepotibusque, unâ cum reliquo Occidente dimidiâque Septemtrionis parte, cœsisse iudico. Atque hæc quidem uniuersi orbis in tres partes ex numero filiorum Noachi partitiò perpetuò postea obtinuit: ita uti Schemi portio *ASIA*, Japheti *EUROPA*, Chami *LIBYA*, sive *AFRICA*, uocabulis nescio unde quæsitis semper uocatae fuerint. quamquam antiqui illi primique termini, sive ex imperiorum ratione, sive ex libitu geographorum, postmodum commutati fuerint; ita, uti nonnullæ Europæ Africæque regiones Asiæ nomini finibusque accesserint. quâ de re copiosius aliquando, alio in opere (summus ille aduat precor Deus) disputari poterit. Straboni, gentili homini, non adfentiendum; qui lib. xii tradit, Homeri æuo nondum diuisum fuisse terræ orbem in tres prædictas partes. cujus rei ille nullum aliud habuit argumentum, nisi quòd Homerus neque Asiâ, neque Europam, neque Africam in carminibus suis nominauit. Ex quo fortè rectè ille argumentari poterat, nomina hæc nondum Homeri ætate exstitisse. at diuisionem totius orbis jam tum
 40 à tribus Noachi filiis factam; nomina nepotum pronepotumque, quæ posterioribus etiam sæculis, suis quodque terris, durauerunt, apertissimo indicio euincunt. Ceterum, non ipsos filios Noachi, Schemum, Chamum, ac Japhetum, in suas quemque orbis parteis profectos, sed horum filios nepoteisque tantum, haud obscurè ex sacratissimis Mosis colligitur monumentis, quæ mox inspiciemus. proinde illos in pristinâ cum patre sede mansisse, credibile est. Eorum autem filii atque nepotes, sive Dei præcepto repugnantes, sive uti æternum sibi apud posteros memoriæ gloriæque monumentum pararent, antequàm in suas quisque terras dissiparentur; congregati ex eâ, quam trans Tigrim tunc incolabant, terrâ, in regionem Schinar, consilio inito, urbem magnam turrimque præaltam ædificare aggressi sunt. Quâ re Deus, cui uni soli omnis debebatur honos atque gloria, omniumque
 50 rerum obsequium, gravissimè offensus, sermonem eorum, qui tunc unus erat in terris, confudit; ita, uti alter alterum jam ampliùs non intelligeret: uti hac demum eos ratione turrim inchoatam perficere impediret. unde urbs ipsa *BABEL*, id est, *Confusio*, postea dicta fuit; teste antiquissimo omnium scriptore, diuo Mose: cujus disertissima uerba, in lib. geneleos, cap. xi, sunt ista: *Fuerat enim uniuersa terra sermone uno, & uerbis eudem. Euenit autem, quum ab oriente profecti essent, ut inuenientes conuallem in terrâ Schinaris considerent illic: dicerentque alter alteri: Agedum, formemus lateres, & excoquamus bitumen. Sic fuerunt iis lateres pro lapidibus; & bitumen illius fuit eis pro intrito. nam dixerunt; Agedum, exstruemus nobis urbem, & turrim, cujus fastigium adsurgat in calum; ut nobis faciamus nomen, ne dispergamur in*

mur in superficiem totius terra. Descendit verò Iehova, ad videndum urbem illam, & turrim, quam exstruebant filii hominum: dixitque Iehova; En populum unum, quibus omnibus sermo unicus: atque hoc est, quod isti cœperunt facere. jam autem non præcideretur istis quidquam eorum, quæ cogitaverunt facere? Agedum, descendamus, & confundamus ibi sermonem eorum; uti non intelligant alter sermonem alterius. Sic dispersit eos Iehova inde in superficiem totius terra. Et desiverunt exstruere urbem illam. propterea vocavit quisque nomen illius Babel; quòd ibi confundisset Iehova sermonem totius terra. Et inde Iehova dispersit eos in superficiem totius terra. Non totidem ex confusione istà natas fuisse lingvas, quot hominum ad urbis ædificationem fuere capita, sed quot principes Noachi nepotum, sive quot familiarum, ut vocat Moses, capita urbis structioni præfuerunt, quorum nomina ipse recenset; haud obscure colligitur ex 10 eiusdem libri cap: x, ver. v, xx, xxxi, & xxxii: quorum primum mox recitabo. Dispersi igitur fuere per univèrsam terræ orbem, in suas quisque regiones, secundum familiarum, capita, atque lingvas. unde genera gentium lingvarumque facta sunt omni numero LXXIX: tot enim hoc capite enumerantur filii nepotesque filiorum Noachi; à quibus genteis atque lingvas primam originem duxisse, testatur vir Dei sanctus. Cujus fidem quum ii, qui ante nos ad veterem geographiam historiamque commentati sunt, parum religiosè observarent; sequutum est id, quod necessariò sequi inde oportebat: nempe, uti sæpè una gens in complureis partes sive nationes distraheretur; & è diverso, plures in unam contraherentur. unde postmodum innumeri alii consequuti sunt errores fœdissimi. Nec tamen ego nescius sum, Clementem Alexandrinum, Arnobium, Epiphanium, Hieronymum, Au- 20 gustinum, & alios, lingvas, ad urbis Babylonicæ structionem exortas, statuere LXXII. quem illi numerum non ex nepotum pronepotumq; Noachi tantum, sed ex ipsorum simul Noachi filiorum numero collegerunt. Verum non ipsum Schemum, & Japhetum, Chamumque, in gentium lingvarumque numerum concessisse, sed horum filios nepoteisque tantum; apertissimis disertissimisque testatur Moses verbis, prædicto cap. x, ver. xxxii, quæ sunt hujusmodi: *Hæ familia filiorum Noachi, secundum generationes ipsorum in gentes suas, atque ex his sese dividerunt gentes in terrâ, post diluvium illud.* De Japheto, ejusque filiis ac nepotibus, qui Europam obsederunt, cujus pars est Germania nostra, maximè heic nobis agendum est. de his ita Moses, in capite proximè dicto, ver. i, & sequentibus: *Istæ sunt generationes filiorum Noachi, Schemi, Chami, & Japheti; quibus filii post diluvium illud nati sunt. Filii 30 Japheti, Gomer, & Magog, & Madai, Iavanque, & Thubal, & Meshec, & Thiras. filii autem Gomeri, Aschenaz, & Riphath, & Thogarma. filii verò Iavanis, Elifcha, & Tharschisch, Chittim, & Dodanim. Ab his divise sunt regiones gentium, cuiq; secundum linguam suam, secundum familias in gentibus suis.* Heic vir sanctus, quot virorum capita enumerat, in totidem lingvas atque regiones filios nepoteisque Japheti fuisse divisos, disertè indicat. Dispicendum igitur nunc, a quonam eorum gens nostra, linguaque Germanica originem duxerint. Id verò quo commodiùs certiusque fiat; omnes pariter, in suas quisque sedes erunt distribuendi.

A dictis igitur Japheti filiis nepotibusque gentes promanarunt hoc modo. A *Iavane* IONES Græcos dictos volunt; & ab hujus filio *Elifcha*, proximos ÆOLES; à *Tharschisch* 40 *CILICES* ortos, quorum caput *TARSUS*; à *Chittim* *MACEDONES*, atque *Epirotas*; à *Dodanim* (qui *Rodanim* dicitur in lib. *Ἐπιπροπιδίων*) *RHODIOS*. Sed horum interpretatio minùs certa est, nec satis congrua. Nobis de iis fusiori exactiorque alio in opere poterit institui disertatio; modò Deus volens propitius cœptis adnuat. Reliquorum hinc, versùs septentriones atque occidentem, nomina ac sedes certiore jam situ signari possunt.

GOMER cum suis eas Asiæ terras obsedit, quæ inter Paropamisum Imaumque monteis, interque *Oxi* confluentem & *Carambucis* sive *Obii* fluminis magnum lacum sita est. ab eo gens dicta *COMARI*; quos *Ptolemæus* lib. v i, cap. xiii, ad *Jaxartem* amnem collocat: *Mela* quoque, lib. i, cap. ii, eodem tractu super *Caspium* mare. *Strabo*, lib. xi; 50 *Ἀπυίας ἐπὶ δὴ τὰς περὶ Ἰσθμῶν, ἰνκνιτ, κοινῶς οἱ πελαγοὶ τῶν ἑλλωίων συγγραφεῖς σκυθίας καὶ κελτοσκυθίας ἐκάλεσαν. οἱ δὲ ἐπὶ περὶ πρὸν διελόντες, τὰς μὲν ὑπερῶν ἔευξείνου, καὶ ἰσθμῶν, καὶ Ἀδρίας κατὰ πικρῆς Ἰπερορέους ἐλέγαν, καὶ Σαυρομάτας, καὶ Ἀρμασπώας· τὰς δὲ πρὸν τῆς Καππασίας θαλάσσης, τὰς μὲν Σάκας, τὰς δὲ Μασαγέτας ἐκάλεσαν.* id est: *Veteres Græcorum scriptores universas gentes septentrionales, Scythas & Celsoscythas adpellarunt. qui verò ante hos adhuc gentes dividerunt, supra Euxinum, Istrum & Adriaticum mare colenteis, Hyperboreos dixerunt, & Sarmatas, & Arimaspos: trans verò mare Caspium, Sacas, & Massagetas.* His verbis, πρὸν τῆς Καππασίας θαλάσσης, simul mare ipsum Caspium, in latos sinus lateque recedentia litora diffusum, simulque faucis

ceis

ceisejus angustas, quas pluribus supra, cap. 1, descripsi, intellexit Strabo. Trans hunc igitur limitem dum unas duas gentes *Sacas* atque *Massagetas* vetustissimi illi Græcorum posuere: certo inde indicio colligere licet, *Gomeri* eos ac *Magogi*, de quo proximè dicam, posteros intellexisse: Sacarum quidpe gentis sunt *Comari* apud Ptolemæum; & his proximi fuere, à *Magogo* orti, *Massagetae*. At *Josephus* Judæus, antiquitat. Judaic. lib. 1, cap. v 11, à *Gomaro* Galatas primùm dictos fuisse tradit *Γομαρῆς*, id est, *Gomarenseis*. Quod de Gallis in Europâ, inter Pyrenæum ac Rhenum, nostri sæculi homines intelligunt. Verùm *Josephus* dictum locum quicumque diligentius perpenderit, penitusque perspexerit; non Europæos, sed Asiaticos eum intellexisse *γαλαῖες*, faciliè deprehenderit. Unde etiam di-
 10 vus Hieronymus, qui in omnibus ferè, quæ ad gentium distributionem spectant, *Josephum* sequitur, in præfatione commentariorum in epistolam D. Pauli ad Galatas, Europæos Gallos ad Asiaticos originem duxisse, docere conatur. Non in Asiâ à *Gomero* conditam hanc gentem; sed ex Europâ, Romanis demum temporibus, profectam; haud pauci certis indicii ac documentis clamitant cum Romanorum, tum Græcorum scriptores. *Propheta* *Ezechielis* cap. xxxviii, vers. vi, *Gomerum* facit conterminum *Thogarmæ*, quem in septentrione ponit, his verbis: *Gomerum cum omnibus agminibus suis; domum Thogarmæ ad latera aquilonis, cum omnibus agminibus suis.*

MAGOG, *Gomero* ab occasu vicinus, Asiæ partem cum suis occupavit, ab ortu *Comarorum* confinio, & supra hos *Imao* monte, ab septentrionibus oceano, ab occasu
 20 *Obio* ac *Rhâ* amnibus, à meridie *Caspio* mari & *Oxo* flumine inclusam. gens ipsa aucto-
 ribus est MASSAGETÆ: quos *Mela*, cum *Ptolemæo*, *Comaris* facit finitimos, supra mare *Caspium* & *Oxum* flumen: eodemque situ ponuntur ab *Herodoto*, *Strabone*, & nonnullis aliis.

MADAI confedit inter *Taurum* montem, & *Oxum* flumen, *Caspium*que mare. gens *MEDI*, infra *Caspium* mare ab omnibus simul scriptoribus locati.

MESCHEC, vel, ut Græci legunt interpretes, MOSOCH, tenuit terras inter mare *Caspium*, & *Pontum Euxinum*; ubi *Albania*, *Iberia*, & *Colchis* ad *Caucasum* usque montem; & *Armenia* pars ad *Euphratem*. gens ab eo dicta MOSCHI: de quibus ita *Strabo*, lib. xi: *Ἡ δὲ οὐὴ Μοσχῶν τετραμερὴς ἐστὶ τὸ μὲν γὰρ ἔχουσιν αὐτὸ Κόλχοι, τὸ δὲ Ἰβηρες, τὸ δὲ Ἀρμενίους.* id est: *Moschica*
 30 regio in treis partes divisa est. partem ejus *Colchi*, partem aliam *Iberi*, aliam verò *Armenii* tenent. *Mela* lib. 1, cap. 11, *Moschos* eodem tractu conterminos facit *Georgis*; & lib. 111, cap. v, ad *Caspium* usque mare, *Albanis*: nempe reliquias eorum nominis. *Plinius*, lib. v 1, cap. 19, *Moschenos* *Armenia* habet conterminos; & cap. sequenti, *Moschos* *Armenochalybibus*, ad *Iberum* amnem, in *Cyrum* defluentem. *Strabo* in dicto libro, & *Mela* lib. 1, cap. xx, *Plinius* lib. v, cap. xxvii, *Moschicos* referunt monte ad *Phasin*, supra *Armeniam*: item *Strabo*, lib. 1, inter *Iberos* & *Armeniam*; & lib. xii, ad *Colchidem*: *Ptolemæus* à *Cappadociâ* ad *Albaniam* eos extendit. Tot igitur, actanta quum sint *Moschorum* in veterum monumentis vestigia; miror ego, cur *Josephus* Judæus, his neglectis, *Meschecum* *Cappadocum* conditorem fingere maluit, ex similitudine vocabuli, quod in opido *Cappadociæ* *Mazaca* exstabat.

THUBAL eam obsedit Europæ regionem, quæ olim *μικρὰ Σκυθία*, id est, *minor Scythia* dicebatur, teste *Strabone*, lib. vii. nunc est *Tartaria minor*, sive *Precopense* *Tattarorum* regnum, ad *Borysthenem* usque amnem. Gens Græcis dicta TAURI: quos *Strabo*, dicto loco, *minorem Scythiam* tenuisse adfirmat. *Plinius*, lib. 14, cap. 11, *Tattarorum* xxx fuisse tradit populos. *Taurica* hinc peninsula, Græcis pariter Latinisque monumentis celebratissima. *Josephus* Judæus, prædicto loco, *Iberos* non à *Mescheco*, ut nos supra, sed à *Thubale* ortos uti fingeret, vocabulum *Thubal* corripit in *Thobel*: ab hoc fecit *Thobelos*; & tandem, mirà *μεταμορφώσις*, *Iberos*. quod itidem nostri homines ad Europæos *Iberos*, id est, ad *Hispanos*, fati ignoranter trahunt. Asiaticos intelligere *Josephum* *Iberos*, inter *Colchidem*
 50 *Albaniam*que sitos; faciliè perspexerit, quisquis verba ejus curatiùs consideraverit. Si cui tamen pronior, pertinaciorque in vulgatam opinionem fides; is legat caput xxxviii prophetiæ *Ezechielis*: ubi vir sanctus gentes enarrans, quæ Dei missu terram *Israëliticam* vastaturæ erant, hæc inter alia profatur, vers. 1, & sequentibus: *Deinde fuit verbum Iehovæ ad me dicendo: Fili hominis, dispone faciem tuam versus Gogum, terram Magogi, principem primarium Mesheci, & Thubalis; & propheta contra eum, dicens; Sic ait dominus Iehovæ: Ecce me contra te ô Gog, princeps primarie Mesheci, & Thubalis. nam reducam te, imponens hamos maxillis tuis; & reducam te & omnes copias tuas, equos & equites, indutos perfectissimè omnis, congregationem multorum clypeatorum, & scutorum, tractantium gladios omnium: Per-*
 sus;

fas, Aethiops, & Putaos cum illis; omneis scutatos & galeatos: Gomerum cum omnibus agminibus suis; domum Thogarma, ad latera aquilonis, cum omnibus agminibus suis, populos multos tecum. Et infra, cap. xxxix, vers. 1, & xi: Prætereà tu fili hominis, propheta contra Gogum, dicens; Sic ait dominus Iehovi: Ecce me contra te Gog, princeps primarie Mescheci, & Thubalis: ut reducam te, seminario unco trahens te, & deducens te à lateribus aquilonis; & adducam te in monteis Israël. ubi percutiens, arcum tuum è manu sinistra, & sagittas tuas è manu dextrâ tuâ dejiciam. Item supra, cap. xxvii, vers. xiii, & xiv, magnitudinem Tyri recensens: Iavan, Thubal, & Meshec erant mercatores tui: hominibus, & vasis æneis negotiabantur in commercio tuo. qui erant è domo Thogarma, equis, equibusque, ac mulis negotiabantur in nundinis tuis. Ex his tot locis cognitis consideratisque quis credat per Thubalis nomen intelligi Hispanos? etenim quis umquàm Hispanos terram Israëliticam occupasse legit, aut fando accepit? quis vereatur, umquàm occupaturos, perpetuòque, ad consummationem usque mundi, obsessuros? quod fatis apertè vaticinatur vir Dei, sub finem capitis xxxviii, quis item credat Gogum, vel Magogum, Asiæ septemtrionalis circa Caspium mare terram, imperium umquàm tenuisse in ultimos Europæ populos Hispanos? quis credat Hispanos in Tyri mercatibus negotiatos fuisse? quis denique credat, Hispaniam à Judæâ in septemtriones versùs esse positam? quum rectà in occidentem sit porrecta. Sed eas heic intelligere prophetam genteis, quæ unà cum Turcis ac Saracenis terram Israëliticam, postea occuparunt, id est, Moschos, atque Tauros; mox infra clariùs explicabo. Id verò heic maximè notandum erat, quòd propheta Thubalem cum Mesheco semper conjungit, 20 ceu populos inter se conterminos, quod in Tauris atque Moschis verum esse, supra patuit.

Ceterò ultra Thubalem, id est, ultra Tauros THIRAS cum suis ad utramque Istri ripam & ponti Euxini sinistram latus subsedit. à quo gens ipsa THIRACES, & regio nobilissima Thracia. Utrique Istri ripæ prætextam antiquitus fuisse, auctor est Strabo, in lib. vii. qui *Getas* quoque (quos *Dacos* adpellavere Romani) ac *Myssos*, Thracicas adferebat genteis. cui ad stipulatur Mela, lib. ii, cap. ii, his verbis: *Vna gens Thracas habitant, aliis aliisque præditi & moribus & nominibus: quidam feri sunt, & ad mortem paratissimi; Getæ antique.* Unde sic Herodotus, lib. v; Ἡρώτων δὲ ἴδιαι μέρη τῶν ἰσθμῶν, μέγα γὰρ ἴδιαι, μέγιστον ἀνθρώπων· id est; *Thracum gens, post Indos, omnium maxima est.*

Reliquas, versùs occidentem septemtrionelque, terras tres tenuere Gomeri filii, Thogarma, Riphath, Aschenaz. 30

THOGARMA, supra Tauros atque Moschos, vastas Magnæ Ruffiæ, sive Moscoviæ, Litaviæque australis obsedit silvas. gens ipsa dicta TURCÆ: quos inter Mæotin paludem & Caspium mare collocant, Herodotus lib. iv, Plinius lib. vi, cap. vii, Mela lib. i, cap. xx. At quidam ab hac sententiâ longè diversissimi, non Turcas à Thogarmâ, sed Germanos nostros ortos adfirmant; ratione atque argumento ex levissimâ nominis similitudine tractis. Verùm his ego una opposuerim prædicta verba sancti propheta Ezechielis; cujus auctoritas minùs certè, quàm levis illorum ac lubrica opinatio, fallere nos potest. Ejus igitur verbis benè perpensis, quæro, quis umquàm Germanos terram Israëliticam invasisse legerit, aut fando accepit? quis metuat, umquàm invasuros, perpetuòque cum prædictis gentibus obsessuros ad consummationem usque mundi? quis credat Germaniam à Judæâ versùs septemtriones esse positam? quum in occidentem magis sit projecta. quis item credat, Germanos mancipia, equos, ac mulos, Tyrum ad mercatum deduxisse? imò mulos quis umquàm in Germaniâ somniavit? quum etiam ii, qui ex calidioribus huc deferantur terris, aëris frigiditatem haud facilè ferant. Germanos item equitatu, præ Sarmatis, ac Scythis, quis umquàm laudavit? quum *pedum magis usu, ac pernicitate garvisos* fuisse, omneis simul tradant auctores, quotquot bella eorum, cum Romanis gesta, scripto mandarunt. ideoque Tacitus, sub finem libri de Germaniâ, uno hoc argumento Venedos Germanis adserit, diversosque facit à Sarmatis, *in plaustris equoque ventibus.* At à Turcis Saracenisque factum, quod olim vir sanctus vaticinatus est, omnes (proh dolor!) jam dudum pueri cantant. Turcas verò ex septemtrionibus per Caucasias irrupisse portas, vicinalque secum traxisse genteis (*Moschos* innuit propheta, *Tauros, Massagetas, & Comaros*) plerique uno ore consentiunt auctores, qui de origine eorum scripserunt. His autem antiquiores Plinius ac Mela, & omnium antiquissimus Herodotus, ut antè dictum, unanimi consensu supra Caucasum, circa Mæotin paludem & Tanain anmem ponunt Sarmatarum nationem Turcas, Thussagetis Sarmatis vicinos. Apud Herodotum equidem legitur vox mendosa Ἰούραυ: ex quâ Pintianus in Melâ Turcarum verum purumque vocabulum corrumpere magis, quàm corrigere, conatus est in *Turca*: infelici, mehercules, 40 50

hercules, iudicio; quum credibilis foret, in uno Herodoto T depravatum à librariis in I; quàm in duobus auctoribus, Melà ac Plinio, I in T. At pro Melà Pliniique exemplaribus posterioris quoque sæculi faciunt scriptores; qui per Caucasias portas (quas nonnulli malè, ut notat Plinius eod. lib. cap. xi, Caspias dixere) irrupisse Turcas tradunt. Huic igitur regioni, supra Caucasum montem, rectè conveniunt, quæ Ezechielis prædictis locis proloquutus est. quidpè & versùs septentriones posita est, & Magog heic super Caspium mare coluere proximi: ab alterà verò parte Thubal; & infra Caucasum Meschec. Thogarma quin etiam, id est, Sarmatæ, sive Sarmatarum natio Turcæ, & nunc habent optimos, & semper antiquitus habuere præstantissimos equos. Contrà de Germanorum equis
 10 sic Cæsar, belli Gallici comment. v 1: *Iumentis Germani importatis non utuntur. sed, quæ sunt apud eos nata parva atque deformia, hæc quotidianâ exercitatione, summi ut sint laboris, efficiunt.* Et Tacitus in libro de Germaniâ: *Equi non formâ non velocitate conspicui: sed nec variare gyros, in morem nostrum, docentur.* Verùm ego non dubito, quin multi futuri sint, quibus, prædicta propheta verba ad Turcas trahi, haud placuerit; quum iam dudum alii ea de Babyloniis, sive Assyriis interpretati sint. Sed hi, uti satis probis, idoneisque documentis ostendant, omnia ea, quæ propheta cap. xxxviii, versiculis quinque ultimis vaticinatus est, in Assyriorum gente esse impleta, vehementer ego vereor. Quis ignorat, prophetas illius sæculi, ubi de proximâ Hebræorum pœnâ ac calamitate, quam Deus immittere tum minabatur, disserere inceperint, de reliquis etiam deinceps sæculis omnibus, ad
 20 novissimum usque iudicium & vitam illam beatam æternamque, continuare sermonem? Verùm hæc paullo processit longius oratio, quò liquidò pateret, à *Thogarmâ* nullos umquam neque dictos neque ortos fuisse Germanos: sed Turcas, gentem Sarmatarum, unde posteriores etiam Judæorum scriptores semper eos vocarunt *Thogarmathim*.

Porro R I P H A T ulteriorem occupavit Russiæ Magnæ partem, inter Obium amnem & Finniam sinumque Album, adusque oceanum. gens ab eo R I P H A C E S, Melà lib. i, cap. ii: à quorum nomine montes R I P H A I, pluribus mihi supra descripti. Gens ipsa posterioribus sæculis, quum pars ejus in antiquam Turcarum sedem successisset, clarius innotuit nomine R U S S I; Græcis scriptoribus vocabulo indeclinabili *ῥωσσι* (ut etiam nunc omnibus Slavici generis populis *Rus*) & nonnumquam *ῥώσσι* dicti. Nec tamen ego
 30 nescius sum, *Russorum*, sive *Moscovitarum* gentem omnem sub Sarmatarum nomine ab antiquis auctoribus computari: Sarmatiamque terminari, ab septentrionibus oceano glaciali, ab occidente Vistulâ amne; ac linguam insuper unam hæc plagâ fuisse, quam etiam nunc tam Russis, quàm Polonis, Bojohæmis, aliisque ejusdem generis nationibus communem esse scimus, dialectis tantùm variis distinctam, *Slavicam* in univèrsam adpellatam. Verùm hæc septentrionis oras, ut à Græciâ remotissimas ultimasque, nimis communiter à Græcis auctoribus, per errorem, ut antea *Scythicas*, sic postea *Sarmaticas* fuisse dictas; quom tamen non unius ejusdemque, cum Turcis Sarmatis fuerint generis; vehementer ego suspicor: & alibi (modò vita supersit) idoneis id argumentis probare me posse spero. Hoc si ita fuerit; certè R I P H A I, sive R I P H A C E S, propriè fuerunt omnes illæ
 40 nationes, quæ posterioribus sæculis uno in univèrsam nomine S L A V I clarius innotuerunt: quorum novissimus ad occasum terminus antiquissimis temporibus fuit Vistula amnis; quem partem eorum Venedos accoluisse, suo loco ostendam. Ac fortè à *Thogarmâ* dicta primum fuit gens Sarmatarum *Thogarmat*. quod vocabulum postmodò vel ipsa gens, vel Græci homines (ut pleraque alia externa) corruerunt in *Sauromata*: unde *Sarmata* vox tandem nata. nam qui gentem hanc Græcis adpellatam arbitrantur à vocibus *σῶμα*, & *ἔμματα*; quorum illa *lacertum*, hæc *oculos* significat; quasi gens fuerit oculis lacertinis: planè nugari videntur.

Hinc reliquum omne, quantum sub variis nominibus *Illyrici*, *Germania*, *Gallia*, *Hispania*, & *Britannicarum insularum*, ad Hyperboreum usque mare, quâ id Lappiam ac Norvagiâ perfundit, & ad oceanum Atlanticum protenditur, quamquam terrarum spatii vastissimum, tamen, quia omnium remotissimum, unus solus fortitus est A S C H E N A C E S, omnium parens conditorque C E L T A R U M: à quorum nomine univèrsæ prædictæ regiones commune sortitæ sunt vocabulum C E L T I C A. quod univèrsis pariter ac singulis à vetustissimis mortalium fuisse tributum; supra, cap. ii, multis documentis, testimoniisque veterum auctorum gravissimis comprobatur est. Si quis tamen miretur, unum Aschenazem tantum terrarum spatium solum obsedisse; is meminerit, Chusum quoque, Chamî filium, in Africâ averis atque remotis, omnem occupasse Æthiopiâ: unde etiamnum Æthiopes vulgò vocantur *Cussii*. idem à Schemi quoque filiis factum, in extremis Asiæ
 50 versùs

versus orientem partibus; multoque maximè in Americâ. nam & hanc Schemi portioni accessisse, haud malè judicant viri docti. Unam fuisse eandemque dictis populis, *Illyris, Germanis, Gallis, Britannis*, atque *Hispanis* linguam, proximis hinc aliquot capitibus demonstrabo. unde gravissimum validissimumque argumentum, unam illos omneis fuisse eandemque gentem, ab uno patre Aschenaze conditam. At locus est apud Jeremiam prophetam, cap. L I, vers. X X V I I, qui huic opinioni nostræ, de Aschenazis posteris, repugnare videtur. ejus verba sunt ista: *Attollite vexillum in terrâ; clangite buccinâ in gentibus; comparate contra istam gentem; promulgantes convocate contra istam regna Ararati, Minni, & Aschenazis: prœfite contra istam imperatorem; adducite equos, pares mololonthis hispidis.* nempe de Babylone vastandâ loquitur propheta. Heic igitur, inquires, quid 10 Aschenazis posteris nominantur, si ipsi Europæ prædictas partes incolerunt? Nimirum de Gallis hæc intelligenda, qui Asiæ proxima, statim post Alexandri Magni excessum, occuparunt: quique postea compluribus sæculis Paphlagoniæ Cappadociæque portiones, haud procul Armeniâ, tenuerunt. Nam qui omnem istam prophetæ vaticinationem, de vastandâ excidendâque Babylone, Cyri imperio finiunt; haud video, quomodò versiculi X X V I I verba interpretari velint, quæ sunt hujusmodi: *Et abibit Babylon in acervos, in habitaculum draconum, stuporem & sibilum; adeò, ut nemo inhabitet.* item vers. L X I I: *O Iehova, tu eloquutus es contra locum hunc, te excisurum eum; adeò, ut non sit in eo habitator, tam ex hominibus, quàm ex jumentis: sed desolatisimum in æternum fore.* item suprâ in vers. X X V; *Disponam te in montem ruderum ex incendio.* Babylon, licet à Cyro, & aliis postea Perfarum 20 Macedonumque regibus aliquoties capta fuerit; tamen à nemine eorum vel vastata, vel incensa, vel excisa fuit: quod posterioribus demum sæculis ei accidit. Plinius lib. V I, cap. XXXVI: *Babylon, Chaldaicarum gentium caput, diu summam claritatem obtinuit in toto orbe, ceterò in solitudinem rediit, exhausta vicinitate Seleucia, ob id condita à Nicatore, intra quadragessimum lapidem.* Id eò demum post Cyrum annis factum. De suâ ætate ita Diodorus lib. II: *Καὶ γὰρ αὐτὸ τὸ Βαβυλωνίον οὐκ ἔστιν ἔτι οὐκ ἔτι, ἀλλὰ τὸ πλεῖστον ἐκείνης τείχους γεωργεῖται.* id est: *Nam & ipsius Babylonis exigua quedam portio nunc habitat; maximaque intra muros pars agrorum cultui est exposita.* Illud igitur de extremo hujus urbis excidio non ad Cyri tempora, sed ad multo inferiora sæcula referendum est. De prædictis Gallis recens in Asiam ex Europâ transgressis, ita Justinus lib. XXV: *Gallorum eâ tempestate tanta fecunditatis juvenus 30 fuit, ut Asiam omnem velut examine aliquo implerent. Denique neque reges Orientis sine mercenario Gallorum exercitu ulla bella gesserunt; neque pulsi regno ad alios, quàm ad Gallos confugerunt. Tantis terror Gallici nominis, & armorum in victa felicitas erat, ut aliter neque majestatem suam tutam, neque amissam recuperare se posse sine Gallicâ virtute arbitrarentur.* Potuerunt igitur ad Babylonis quoque terrorem, unâ cum aliis Asiæ gentibus, fuisse vocati Galli.

Atque hac demum ratione prima gentis nostræ GERMANICÆ origo ex idoneis jam, satisque certis monumentis ad primum usque mortalium ADAMUM retro referri poterit. *Adami* quidpe filius *Seth*; hujus *Enos*; hujus *Kenan*; hujus *Mahalaleal*; hujus *Tered*; hujus *Henoc*; hujus *Methusalah*; hujus *Lamech*; hujus *Noach*; hujus *Iaphet*; hujus *Gomer*; hujus *Aschenaz*; hic omnium CELTARUM pater; quorum pars maxima GERMANI. Hinc rectè Judæorum quoque scriptores gentem Germanorum antiquâ illâ, ex primi conditoris nomine defumtâ adpellatione nuncupant *ASKENAZIM*; ceu posteros Aschenazis. *Josephi*, antiquitat. Judaic. lib. I, cap. VII, verba hæc sunt: *Ἀσχανάζης ἦν ὁ Ἀσχανάζης ὁ νῦν Ῥηγίνες ἵσταντο τὸ ἔθνος καλεῖσθαι.* id est: *Aschanazes condidit Aschanazas: qui nunc Rhegines adpellantur à Græcis.* Quos heic intellexerit *Rhelines*, nemini aliàs Græcorum vel Latinorum scriptorum memoratos, haud faciliè quis dixerit. Vitiatum id esse suspicarer in ejus exemplaribus vocabulum, ni & *Isidorum*, & divum *Hieronymum*, & alios id ex eo transcriptum habere viderem. Germanos cum voluisse, ut & reliqui Judæorum scriptores posteris, haud injuriâ conjiciunt viri docti; quando aliàs hujus gentis vastissimæ nullam facit mentionem.

Atque isthæc quidem vera CELTARUM originatione ex ipsis *Βιβλίοις* sacris, satis gravibus demonstrata est argumentis. ceterùm infrâ, cap. IX, ex profanis etiam, sive gentilibus scriptoribus, *Platone*, *Cæsare*, *Lucano*, *Tacito*, ostendam, eundem Gallos duxisse sibi ortum, eosdemque gentis conditores, quos Germani suæ gentis: scilicet supremum illum, unumque, & æternum DEUM, rerum omnium opificem, & quem is condidit ADAMUM, primum cunctorum mortalium parentem.